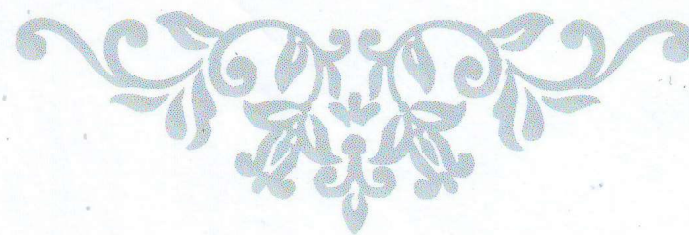

*VALLE GRAZIOSA
GRATIA PLENA
VALE O VALDE DECORA*

Empathie

Monastieke mannen en vrouwen
leven vanuit beschouwing
en naar beschouwing toe.
En zij zijn het die aanschouwen.

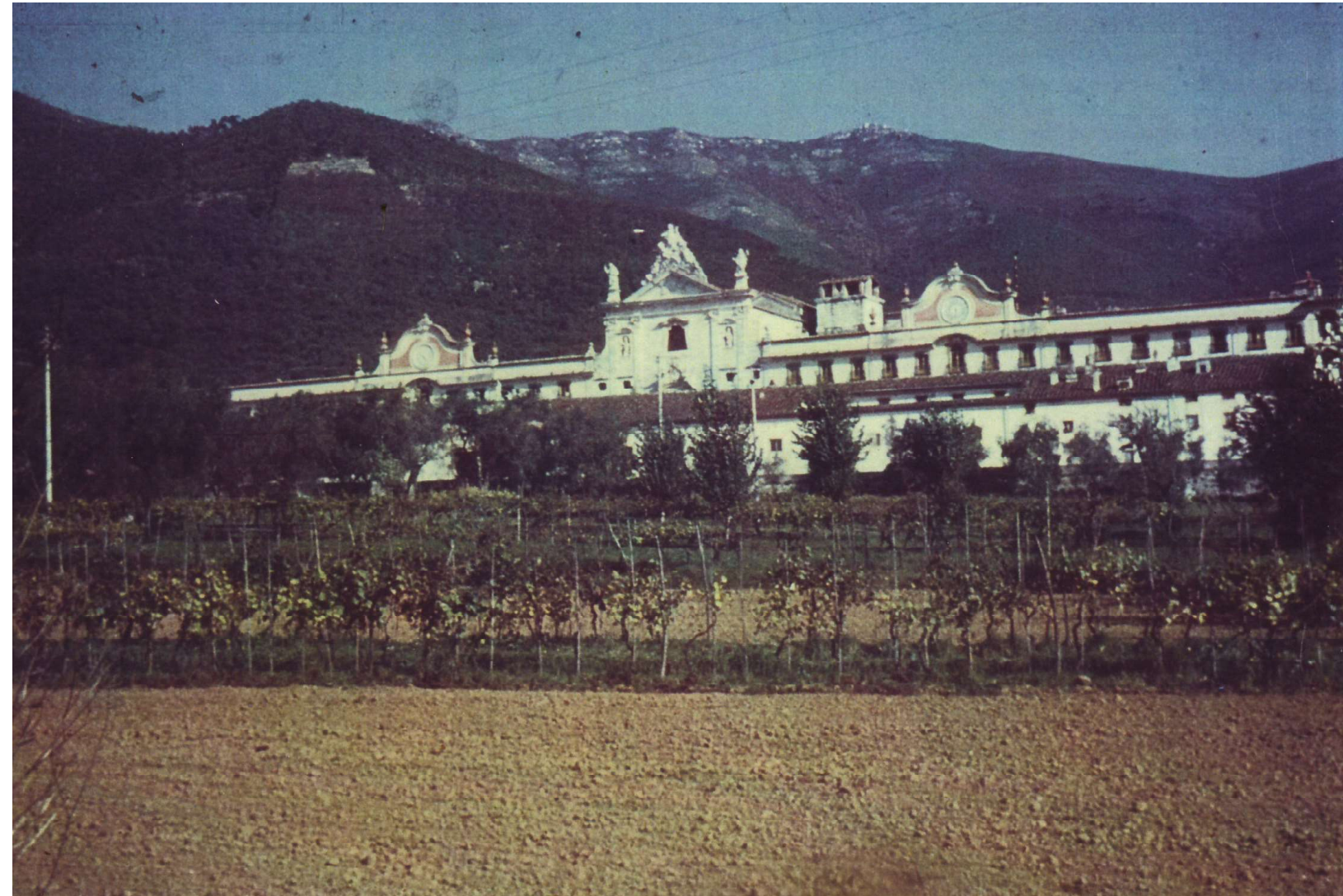
In het liefdevol schouwen wordt
het onzichtbare zichtbaar.
Het is de Geest van aandacht
die in liefde laat zien.

Wanneer sympathie verandert
in empathie ontstaat er een
innerlijke inleving waardoor
een ander wordt gezien en gekend.

Dit is het schouwen met het hart
waardoor er een gevoelsoverstroom
plaats vindt die harten verbindt.
Dan breekt plotseling de liefde door.

Naar deze volheid zijn zij
die een beschouwend leven leiden
steeds onderweg en zo wordt
wat zij zien wat zij voelen.

Juist de empathie met heel de
schepping, met al het menselijke
is de bron van zijnservaring met
alles wat beeld is van God.

De natuur van God

Niet de woestijn waar zijn lichaam
in het brandend zand kon verkolen,
niet de wildernis waar zijn ziel
door onrust en geweld kon worden verwoest,

nee, Bruno zocht de maagdelijke natuur
die door geen mensenhanden was beroerd.
De pure natuur als op de eerste scheppingsdag
toen God er liep en zag dat het goed was.

De natuur was voor hem de omgeving
van groen en stromend water, van licht
waarin vogels en vissen vlogen en zwommen
en alle leven hem aankeek met de ogen van God.

Hier kon zijn ziel vreugdevol in zijn
lichaam zijn om de loutering van zijn wezen
te doorstaan. En hier kon hij zien dat alwat
leefde getuigde van de aanwezige levende God.

En zo was er voor hem geen scheiding
tussen natuur en bovennatuur, want
wat gedacht en geweten kon worden
als bovennatuur was natuur.

Daarom zijn voor het Kartuizerleven
de kluistuin kenmerkend en horen
zij even wezenlijk bij het geheel
als de kluis zelf en de kapel.

Daar leeft een Kartuizermonnik
in zijn natuurlijke omgeving.
Daar leeft hij natuurlijk en neemt
hij de natuur mee naar kluis en kapel.

Zijn tuin, zijn gaarde is het eigen
stukje grond dat hij bewerkt om
uit de hemel blauw boven hem
een regen van genade te verbeiden.

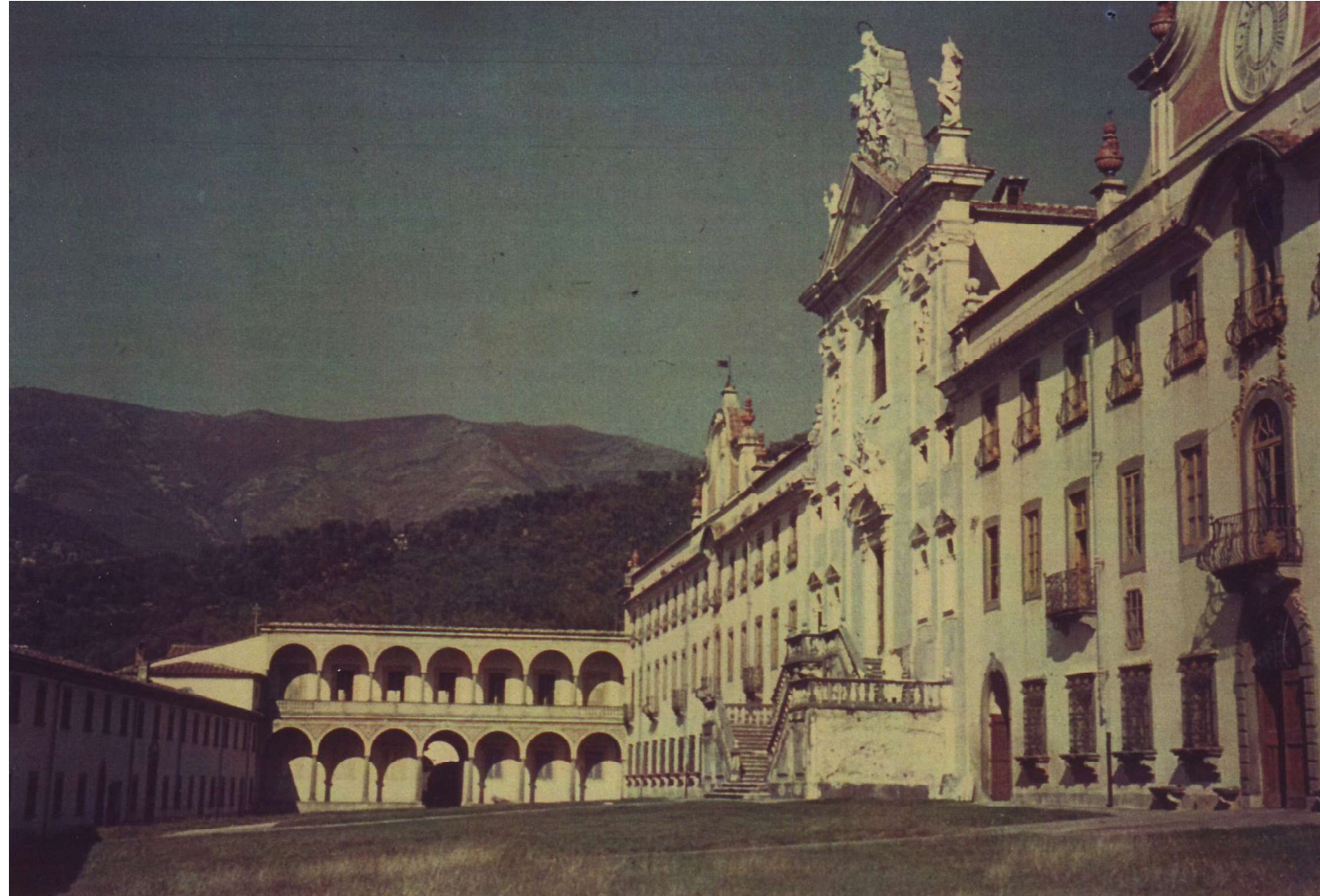
Huisje

Een kluisje als klein huisje
is veel te klein voor grote mensen.
Dit beperkt niet alleen de expansie
van het lichaam maar ook van de ziel.

Vanuit een te nauwe optiek kan
licht gedacht worden, dat dit juist
beantwoordt aan het ideaal van armoede,
soberheid, onthechting en eenvoud,.

Is dan een grote kluis met ruime tuin
luxe? Niet passend bij een Kartuizerleven?
Deze is echter op (menselijke) maat
en andere zijn gewoon veel te klein.

Bij het bouwen en verbouwen van
Kartuizernederzettingen in de toekomst
zal de genade van God ingemetseld kunnen
worden in het ruime voegwerk van de kluis.

De gaarde

De kluistuin van een Kartuizer in de afmeting van vijftien bij vijftien vierkante meter is geen tuintje maar een hof of een gaarde.

Deze weelde kent de Certosa di Calci. Alles is er ruim en ruimtelijk, wijds en ook de kluizen zelf zijn ruime woningen met afzonderlijke ruimten.

Een beperkte ruimte als een kluis moet niet te klein zijn want het is de enige leef- en werkplek die je hebt - en deze mag evenals voor bejaarden niet te klein zijn.

Dit is niet eens een weelde want het is levensnoodzakelijk, zelfs om ruim adem te halen, ruim kunt zijn in bewegingen en misschien zelfs om ruim te denken.

We mogen vurig verlangen en bidden dat deze eeuwenoude historische Certosa ooit weer bevolkt zal worden en dat er Kartuizers en Kartuizerinnen zullen intreden.

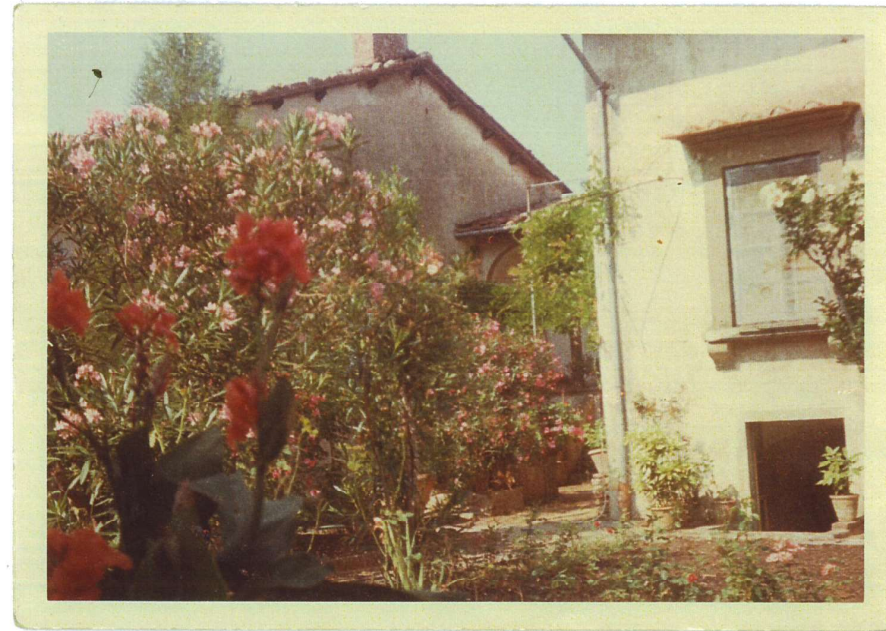
Claustrum

Kluizenaars die binnen de omheining van hun ruimte blijven, laten zich niet door anderen weghalen uit de beheersing van hun innerlijke wereld, uit het eigen beheer van hun levenswijze.

Zij zwijgen en daarmee laten zij ook hun medebewoners van het claustrum bij zichzelf, in de dagelijkse ruimte van inkeer. Dit is de tempel van de stille liefde-aanwezigheid van God.

Hun kluis is de zichtbare plaats van hun aanwezigheid bij God, maar tegelijk het symbolisch beeld van de inwoning van God in hun hart. Hun tuin is hun buitenkapel met boven hen een open hemeldak.

Als een colonnade van verstillingsliggen de pandgangen rond het speelveld van de Geest, waar paden en wegen elkaar kruisen. Daar tussen de ceders en de cypressen ligt het paradijs.

Il silentio

Voordat hij voorgoed
de stilte van zijn kluis
zou binnengaan,
zeiden zijn vrienden
bij het afscheid:
je bent zo stil.

Hij antwoordde niet waarom
hij zo stil was,
omdat de stilte die hij
zou binnengaan,
al in hem was.
Dit was zijn antwoord.

Beschouwing

Voordat hij koos voor een beschouwend leven had hij als kind en opgroeiende jongen al beschouwend geleefd.

Eigenlijk was dit de gewone vanzelfsprekende voortzetting van zijn voorgaand leven en geen plotselinge overgang.

Dit was geen nieuwe weg want hij kende de weg naar binnen. Zo bleef hij bij zichzelf en voelde zich er thuis.

Hij beschouwde dit niet als iets bijzonders en voelde daarbij winst noch verlies. Maar kende hij ook deze weg?

Was hij dan al die hele tijd tevoren stil geweest tussen anderen?

Onttrok hij zich aan de gemeenschap en genoot hij niet van vriendschap en liefde?

Juist omdat hij toch al steeds het innerlijke zocht en vond,

hield hij van alles om zich heen en waren veel anderen hem lief.

Verliefd op de liefde

Hij hield als jongeman
van de wereld, van liefde
schoonheid en plezier.

Hij liet de wereld achter
omdat hij meer hield van
een leven met God alleen.

Hij vond God in de stilte
van een kluis en voelde
zich meer dan ooit verliefd.

***

Hij had het duister niet
ontvlucht maar werd door
het licht aangetrokken.

Hij hield niet op van
mensen te houden maar hij
hield meer van God.

Hij leed niet onder het
tijdelijke maar zag uit
naar het eeuwige.

Zijn zonder te bestaan

Ik wil geen monnik
of kluizenaar heten.
Ik wil mezelf geen monnik
of kluizenaar noemen
alsof dat een eer zou zijn.

Ik wil niets meer zijn
in de ogen van de mensen.
Alleen in de ogen van God
wil ik een kleine
liefdezoekende mens zijn,

door mensen wellicht vergeten
maar door God geweten
en beschut tegen mezelf
omdat ik mij te klein acht
door God te worden bemind.

Woordeloos

De oude monnik had er een gewoonte van gemaakt in plaats van te klagen te dragen en verdragen.

Hij wist: als ik klaag over wat mij tegenzit, zet het zich om in woorden en blijft het bestaan.

Maar als ik er over zwijg, verdwijnt het vanzelf want het komt niet langer aan het woord en bestaat niet voort.

15 In het midden van het dal tussen de olijfgaarden de Certosa binnen het eigen ommuurde gebied - aanvankelijk een deel van een veel groter eigen gebied.

Van daaruit te zien, rechts boven, de Verruca, ruïne van een kasteel op de top van de berg.

Links boven ligt het bergdorpje Montemagno, waar Bernardo Paganelli geboren is, de latere Paus Eugenio III, leerling van de heilige Bernardus (1145 - 1153).

16 / 18 / 19 Voorzijde van de Certosa.

20 Pandgang van het claustum (de binnenhof).

21 / 23 / 24 / 25 / 26 / 27 / 28 Kluistuin van Dom Joseph (Kees Peijnenburg).